

ת"ד (צפת) 995-07-24 - מדינת ישראל נ' השאם פלאח

בית משפט השלום לתעבורה בצפת

18 אוגוסט 2025

ת"ד 995-07-24 מדינת ישראל נ'
פלאח

לפני כבוד השופט יוסף יעקבי

בעניין: המאשימה 1. מדינת ישראל

נגד

הנאשמים 1. השאם פלאח

גזר דין

ביום 23.03.2025 הורשע הנאשם לאחר הודאתו בכתב האישום המתוקן בעבירות של נהיגה בקלות ראש ובחוסר זהירות שגרמה חבלה של ממש ונזק לרכוש - עבירה לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 + סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

כתב האישום:

1. על פי המפורט בכתב האישום, הנאשם נהג ברכב משטרתי מסוג שברולט ל"ז מ-14378, בכביש מס' 899 שהינו דרך בין עירונית, דו מסלולי, בעל נתיב נסיעה לכל כיוון ומופרד בקו הפרדה רצוף כפול.

2. הנאשם נהג מכיוון צומת כח לכיוון צומת חירם. באותה העת, נהג בכביש בכיוון ההפוך לכיוון רכבו של הנאשם מר רום לויפר ברכב מסוג שברולט ל"ז 39-636-38.

3. הנאשם סטה מנתיב נסיעתו תוך שחצה את קו ההפרדה הרצוף הכפול ונכנס לנתיב נסיעתו של הרכב המעורב. בעקבות כך, חסם הנאשם את מסלול נסיעתו של הרכב המעורב והתנגש עם חזית שמאל של הרכב המשטרתי במרכז החזית של הרכב המעורב. מעוצמת ההתנגשות, נהדפו שני כלי הרכב והחליקו על האספלט.

4. כתוצאה מהתאונה, נהג הרכב המעורב נפצע ונגרמו לו שברים בחוליות הגב, וגם הנאשם

נפצע ונגרמו לו המטומות ושבר בחוליה בצוואר. בגין אלה, השניים הובהלו למרכז הרפואי זיו, שם אושפזו למשך 3 ימים. כמו כן, כלי הרכב המעורבים ניזוקו.

רקע כללי:

5. העבירה בכתב האישום נעברה ביום 09.05.2023, כתב האישום הוגש ביום 03.07.2024.

6. ביום 23.03.2025 הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון דיוני לפיו כתב האישום יתוקן בכך שבסעיף אישום מס' 4 במקום קלות דעת ירשם קלות ראש ובהוראת החיקוק תוסף אחרי נהיגה בקלות ראש ובחוסר זהירות, וסוכם כי הצדדים יטענו חופשי לעונש.

טיעוני המאשימה לעונש:

7. המאשימה טענה כי אין ברשותה ראיות להציג בשלב הטיעונים לעונש. לנאשם אין עבר פלילי, ונפגע העבירה לא הגיש תצהיר ולא הביע רצון להעיד.

8. עוד מציינת המאשימה כי התקיימה שיחה עם נפגע העבירה, במסגרתה הובהר לו כי הוא רשאי להתייצב ולמסור עדות על הנזקים שנגרמו לו והשפעתם, או לחלופין להגיש תצהיר מטעמו, אך הוא בחר לוותר על זכות זו. לא ידוע על נזקים מתמשכים או על מצבו הנוכחי של הנפגע.

9. לעניין מדיניות הענישה הנוהגת, מבקשת המאשימה להפנות את בית המשפט למספר פסקי דין:

א. ת"ד (תעבורה י-ם) 3081-08-15 **מדינת ישראל נ' זהר ברדוגו** (נבו 2.4.2017) - שם הנאשמת הורשעה לאחר הודאתה בעבירות של התנהגות הגורמת נזק, נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה של ממש ואי מתן זכות קדימה בפניה שמאלה, התנגשה באופנוע שהגיע מהנתיב הנגדי, המאשימה טוענת כי בתיק זה ידוע שהפגיעות שנגרמו לאופנוען הן חמורות יותר מהמקרה שבפנינו, הנאשמת נדונה מכיוון שהיא נעדרת עבר פלילי הושתה עליה 10 חודשי פסילה, 6 חודשי פסילה על תנאי, צו מבחן קנס והתחייבות.

ב. עפ"ת (מחוזי חי') 6058-09-13 **אייל קמחי נ' מדינת ישראל פרקליטות מחוז חיפה - פלילי** (נבו 16.4.2014) - שם הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של סטייה מנתיב לפי תקנה 40 לתקנות התעבורה, נהיגה ברשלנות והתנהגות שגרמה נזק

וחבלה של ממש, בתיק זה המאשימה מודעת שהעבירות בתיק זה חמורות יותר מהמקרה בעניינו. אך עם זאת, נסיבות התאונה דומות. יצוין כי מדובר בחבלות חמורות מהתיק שבפניי.

ג. רע"פ 7208/14 **יהושע מרגוליס נ' מדינת ישראל** (נבו 12.11.2014) - המבקש הורשע בעבירות של נהיגה ברשלנות, סטייה מנתיב נסיעה, וגרימת תאונת דרכים. לאחר שמיעת הוכחות, גם פה מדובר בעבירות חמורות יותר מהמקרה שבפנינו. בית המשפט גזר על הנאשם 10 חודשי פסילה, פסילה מותנית וקנס. יצוין כי גם כאן החבלות שנגרמו חמורות בהרבה מהתיק שבפניי, מדובר בשברים באגן, בלסת ובירכיים. וכן מדובר בנהיגה רשלנית שבה נחבלו שלושה נוסעים חבלות של ממש, והנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות.

ד. רע"פ 5213/22 **עמראן קבהא נ' מדינת ישראל** (נבו 4.8.2022) - שם הורשע הנאשם בגרימת חבלות חמורות ושברים, עברו לא היה מכביד והותלו עליו 15 חודשי פסילה, של"צ, מאסר על תנאי וצו מבחן. יצוין כי מדובר בפגיעות קשות מהפגיעות שבפניי, בנהג רכב משא אשר סטה לשול ופגע ברכב, ועל כן מדובר ברשלנות גבוהה.

10. המאשימה עותרת למתחם ענישה שנע ממאסר על תנאי ועד 9 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, 6-10 חודשי פסילה, פסילה מותנית קנס ופיצוי לנפגע העבירה.

11. המאשימה מבקשת למקם את הנאשם ברף הנמוך של מתחם הענישה.

טיעוני הנאשם לעונש:

12. לטענת ב"כ הנאשם, בהתייחס לפסיקה שאליה הפנתה המאשימה. אין אפשרות לבצע אבחנה מדויקת, אולם, מדובר במקרה שונה בתכלית, נסיבות התאונה בפסקי הדין שהוגשו אינן זהות, והוראות החיקוק שנדונו שם עוסקות ברשלנות חמורה יותר מזו שבמקרה דנן. משכך, נטען כי אין דמיון של ממש בין הפסיקה לבין המקרה שבפני בית המשפט.

13. הנאשם הדגיש כי ראוי שהפסיקה המוגשת לצורך קביעת מתחם ענישה תשקף נסיבות דומות או קרובות ככל האפשר לעניין הנדון.

14. בהסכמת המאשימה, הוגשו לבית המשפט מסמכים הכוללים חוות דעת של מפקדים בכירים במשטרת ישראל, המתארות את תרומתו המשמעותית של הנאשם, ובפרט את תפקידו המבצעי והחינוכי במסגרת מצב החירום הקיים, תוך הדגשת נחיצות רישיון הנהיגה להמשך תפקודו.

15. הנאשם ביקש להדגיש את חשיבותו של תיקון כתב האישום, הן מבחינת התשתית העובדתית

והן מבחינת הוראות החיקוק, וטוען כי מדובר בתיקון מהותי היורד לשורש העניין, במיוחד בכל הנוגע לרמת הרשלנות והיסוד הנפשי המיוחס לנאשם.

16. לטענתו, עובדות האישום אינן מפרטות את סיבת הסטייה, את היקפה, את משכה, ואינן מתארות את מנגנון התרחשות התאונה. כמו כן, לא מיוחסת לנאשם כל עבירה נלווית או נסיבה מחמירה שיש בה כדי להחמיר בענישה. בנסיבות אלה, יש להניח שמדובר בסטייה קלה, רגעית, שמקורה בהיסח דעת זמני, ולא בהתנהגות עבריינית או רשלנית ברמה חמורה.

17. מדובר על סטייה קלה בלבד מהנורמה ההתנהגותית המצופה מנהג. אכן, הנאשם הורשע בעבירה של גרימת חבלה של ממש, אך חומרת הפגיעה, כפי שצוינה על ידי המאשימה, אינה מלמדת על חבלה חמורה, לא נדרשה התערבות כירורגית, לא נותרו נזקים ארוכי טווח, ולפיכך, מדובר, מבלי לזלזל בנזק שנגרם, בחבלות המצויות ברף הנמוך.

18. באשר למתחם הענישה נטען כי יש דעות לכאן ולכאן, מפנה לעפ"ת (חי') 4995-04-20 **קולר נ' מדינת ישראל** (לא פורסם), ולמספר פסקי דין עדכניים שניתנו על ידי מותב זה, מהם עולה כי מתחם הענישה במקרים דומים נע בין פסילת המינימום לבין פסילה בת מספר חודשים. עוד צוין כי בית משפט זה כבר פסק בעבר שאין מניעה לקבוע כי תקופת פסילה בהתאם למינימום הקבוע בחוק תבוצע, כולה או חלקה, כפסילה על תנאי.

19. לעניין זה מגיש ב"כ הנאשם אסופת פסיקה (**הוגש וסומן נ/2**).

20. ב"כ הנאשם טען כי לבית המשפט סמכות סטטוטורית לסטות מהוראת פסילת המינימום, בהתקיים נסיבות מיוחדות שיפורטו בפסק הדין. לגישתו, המקרה שלפנינו עונה במובהק על תנאי הסייג, ומצדיק הפעלת הסמכות הנתונה לבית המשפט.

21. הנאשם נוהג משנת 1995 ולחובתו אין רישום תעבורתי מדובר בקצין בכיר, קצין אח"מ מודיעין הפועל במסגרת יחידת בילוש, ואופי תפקידו פורט באסמכתאות שצורפו. תפקידו המבצעי מצוי בזיקה ישירה למצב החירום המתמשך מאז חודש אוקטובר, והוא נושא באחריות לארגון השבת מפונים לבתיהם.

22. נסיבותיו האישיות והמקצועיות של הנאשם חורגות מן הרגיל ומבססות הצדקה עניינית וערכית לסטות ממתחם הענישה. מדובר בתרומתו לביטחון הציבור ולא בטיעון המבוסס על אינטרס אישי גרידא.

23. הנאשם מבקש לאבחן בין פסק הדין שניתן בבית המשפט בנצרת, אליו הפנתה המאשימה, לבין המקרה שלפנינו. לדבריו, פסק הדין האמור עוסק בעבירת רשלנות חמורה, בעוד

שבעניינו מדובר בעבירת נהיגה בחוסר זהירות בלבד, שהביטוי המרכזי לה הוא סטייה רגעית מנורמת ההתנהגות המצופה מנהג.

24. כמו כן, מבוקש כי בית המשפט ייתן משקל לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, ולהיעדר עבר פלילי מכל סוג.

25. לסיום, ככל שבית המשפט ימצא להטיל פסילה בפועל, מבוקש כי זו תיקבע ברף הנמוך של המתחם, ותיקבע כפסילה מותנית בהתאם לסמכות הקבועה בדין. לחילופין, ככל שייקבע על פסילה בפועל, מתבקש בית המשפט לסייגה כך שלא תחול על רכב משטרתי שמספרו האזרחי 511-93-103, ולוחיתו המשטרית החלופית נושאת את המספר מ-14-918.

26. בעניין רכיב המאסר המותנה, מבוקש להימנע מהטלתו בשל השלכותיו האפשריות על עתידו המקצועי של הנאשם. כמו כן, מסכים הנאשם לתשלום פיצוי אשר ישקף ולו במעט את הפגיעה שנגרמה לנפגע.

דברי הנאשם לעונש:

27. הנאשם התגייס למשטרה בשנת 2005, שירת בתפקידים רבים וכיום משמש כקצין מודיעין בתחנת קריית שמונה, ביום האירוע היה מדובר באירועי מירון שהצריכו עבודה מסביב לשעון ובמהלך חזרתו הביתה הוא סטה סטייה רגעית בשל חוסר תשומת לב, הוא עצמו נפגע וחווה סבל רב, היה מרותק לביתו במשך 3 וחצי חודשים, אך למרות שלא נהג בתקופה זו הוא לא נפסל מנהלית. הנאשם גר בכפר כיסרא סמיע ללא תחבורה ציבורית ונוהג מידי יום מרחק רב לעבודתו. לנוכח תפקידו, הוא חייב להיות זמין 24/7 ונדרש לצאת לארועים גם שלא בשעות העבודה.

הנאשם הודה שעשה טעות, אך מבקש להתחשב בו לאור תפקידו ומבקש שלא להטיל עליו רכיב של מאסר אשר עלול לפגוע בעתידו בהיותו סטודנט למשפטים.

דין והכרעה:

28. במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), על בית המשפט לשקול את מכלול נסיבות העבירה ולקבוע מתחם עונש הולם בהתחשב בערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה בו ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה.

29. בהתאם לסעיף 40ב לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה. קרי, קיום יחס ראוי בין חומרת העבירה ונסיבותיה לבין מידת אשמו של הנאשם וסוג העונש

המוטל עליו.

30. בעבירות שלצידן קבע המחוקק עונש מינימום, מחויב בית המשפט בהטלת עונש זה בהתאם להוראות סעיף 36(ב) לפקודת התעבורה אלא שבהתאם להוראות סעיף 38 לאותה פקודה, מותר לבית המשפט לסטות מפסילת המינימום בנסיבות מיוחדות שיירשמו.

31. לגישתי, כל הרשעה בגרימת תאונת דרכים שבה נחבל אדם מחייבת עונש שמתחיל בפסילת רישיון נהיגה והכולל גם קנס, ועונש פסילה שכזה יכול שיהיה חלקו או כולו על תנאי, בהתאם להוראות סעיף 36(א) סיפא, לפקודת התעבורה.

32. לפיכך לגישתי במקרים כאלה מתחיל המתחם מפסילה בפועל של 3 חודשים וזאת כפונקציה של הערך החברתי המוגן אשר נפגע - פגיעה בשלמות גופם של משתמשי הדרך.

33. לעניין ענישת המינימום ראוי לציין כי יש הסוברים, כי כאשר קבע המחוקק עונש מינימום לצד העבירה, הוא קבע את הרף התחתון של מתחם העונש ההולם לעבירה. לעומתם, יש כאלה הרואים בעונש המינימום, כעונש שעל בית המשפט ליתן לו משקל רב בתוצאה הסופית אליה הוא מגיע בקביעת העונש ההולם ולא כזה הקובע את המתחם (וראה דיון נרחב בסוגיה זו בפסק דינו של כב' השופט מ' דאוד בתיק עפ"ת (חי') 4995-04-20 **קולר נ' מדינת ישראל** (לא פורסם)).

34. **חוק העונשין** קובע בחינה בת שלושה שלבים שעל בית המשפט לבצע בבואו לגזור את עונשו של הנאשם. **בשלב ראשון**, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בשלב זה על בית משפט לבחון את מכלול השיקולים הנוגעים לנסיבות ביצוע העבירה. **בשלב שני**, על בית משפט לבחון את קיומם של חריגים המצדיקים סטייה מהמתחם שנקבע, בשל קיומו של פוטנציאל שיקומי משמעותי או צורך מיוחד בהגנה על הציבור. אם בית המשפט לא מצא לחרוג ממתחם העונש שנקבע, אזי יעבור **לשלב השלישי**, בו עליו לקבוע מהו העונש ההולם לנאשם בתוך המתחם (ראה: ע"פ 2918/13 **אחמד דבס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.07.13)).

35. ראה דבריו של כב' השופט סולברג בפירוט שלבי בחינה בע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, סו(2) 2013/772.

36. לא אחת נפסק, כי מרכיב חשוב ברמת הענישה בתיקי תאונות דרכים הינו תוצאות התאונה

כמו גם חומרת העבירה, רמת הרשלנות וכן נסיבות אישיות של הנאשם (ר' ת"ד (ת"א) 2659-04-14 מדינת ישראל נ' רפאל ביטון (22.01.15, פורסם בנבו) והפסיקה שהובאה שם). ר' בעניין זה גם דברי בית המשפט (כב' השופט רענן בן יוסף) בעפ"ת (ת"א) 15291-10-12 ראובן ששון נגד מדינת ישראל (13.12.12, פורסם בנבו): "**תוצאות תאונה במישור הנזק שנגרם לנפגע הינו מרכיב חשוב ברמת הענישה...אך מנגד, גם נסיבות אישיות של נאשמים הינם כלי שיש לעשות בהם שימוש או לתת להם משקל במסגרת הענישה. נסיבות אישיות, ובהן, בין היתר התנהגותם הכללית על הכביש, המתבטאת בגיליון הרשעותיהם**".

37. בעניינינו, לנהיגתו של הנאשם לא נלוו עבירות תעבורה חמורות כדוגמת נהיגה בשכרות, ללא רישיון נהיגה תקף או בזמן פסילה. וגם העובדה שהנאשם הודה בכך שתוך כדי הסטייה חצה קו הפרדה רצוף איננה בעלת משקל בתיק זה. שכן, אין מדובר בסטייה רצונית או בעקיפה אלא בסטייה בלתי רצונית והעובדה שמצוי במקום קו הפרדה רצוף הינה מקרית לחלוטין.

מדיניות הענישה:

38. אקדים ואומר, כי בקביעת מתחם העונש ההולם, יש לקחת בחשבון את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות ככל הניתן, אולם אין מדובר בשיקול יחידי, וראה לעניין זה גם דבריה של כב' השופטת ע' ארבל בפרשת חסן:

" אין לטעות ולזהות בין מתחם העונש ההולם לבין טווח הענישה הנהוג. מדובר ב"יצורים" שונים. מתחם העונש ההולם מגלם, כאמור, הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, כאשר מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה הנדונה הוא רק אחד מהם. טווח הענישה הנהוג בפסיקה, לעומת זאת, הוא נתון אמפירי-עובדתי, המורכב מהעונשים המקובלים בגין עבירה מסוימת בדין הנהוג".

39. יוער, מדיניות הענישה הנוהגת אף כוללת בתוכה מקרים הן לקולא והן לחומרא אשר כיום לא יכנסו לגדרי המתחם העונש הראוי ויוחרגו במידת הצורך בהתאם לקבוע בחוק. על בית המשפט לבחון כל מקרה לגופו, בהתאם לדרגת הרשלנות, לתוצאות התאונה ולנסיבות האישיות של הנאשם ועברו.

40. הפסיקה אליה הפנתה המאשימה איננה מתאימה למקרה בו עסקינן, אין לאור חומרת הרשלנות ואין לאור זהות הנאשם, עברו ודרך ניהול ההליך (הודאה מידית לעומת ניהול הוכחות).

41. עפ"ת (מחוזי נצרת) 50352-02-25 מדינת ישראל נ' הייתם אבו סביה (נבו)

23.2.2025) - בית המשפט הרשיע את הנאשם על פי הודאתו בעבירות של התנהגות הגורמת נזק, נהיגה ברשלנות, אי מתן זכות קדימה בפניה שמאלה וחבלה של ממש. בבית משפט לתעבורה נקבע מתחם ענישה של 12-3 חודשי פסילה ורכיבי ענישה נלווים. המדינה ערערה וכך נכתב בהחלטת כב' השופטת לינדנשטראוס: "**לאחר שנשמעו טענות הצדדים לעונש ובמסגרת גזר הדין, קבע כב' השופט קמא מתחם עונש שאיננו כולל מאסר בפועל וכן עונש פסילה שפועל שנע בין 3 עד 12 חודשים, לצד ענישה נלווית. במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם נלקחו על ידי בית המשפט קמא כל השיקולים הרלוונטיים ובכלל זה העובדה שהמשיב הוא נהג מקצועי אשר בעת התאונה נהג ברכב משא כבד מסוג מערביל בטון. סבורני כי בהתחשב במכלול השיקולים כפי שפורטו בפסק הדין, לא נפלה טעות בכך שבית המשפט קמא לא כלל במתחם העונש ההולם לעבירה אותה ביצע המשיב, עונש של מאסר בפועל**".

42. במקרה שלפנינו, לא מדובר בנהג מקצועי, ועל כן רף הענישה שאומץ על ידי בית המשפט המחוזי כאמור לעיל מנחה גם את בית משפט זה. עם זאת, יש להפחית ברף העליון שנקבע בתיק האמור שכן אין מדובר בנהיגה רשלנית אלא נהיגה חסרת זהירות. ולפיכך אני קובע כי מתחם העונש ההולם בתיק זה נע בין 9-3 חודשי פסילה, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי לנפגע.

43. בהתאם להנחיית בית המשפט המחוזי לא מצאתי מקום לקבוע כי המתחם כולל רכיב של מאסר בפועל או מאסר על תנאי.

סטייה מן המתחם העונש ההולם :

44. סטייה ממתחם העונש ההולם אפשרית בשל שיקולי שיקום (לקולא) או בשל הרתעת היחיד או הרבים (לחומרא), לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם מתקיימים שיקולים המצדיקים סטייה מן המתחם האמור לעיל.

מן הכלל אל הפרט:

45. על פי סעיף 40א לחוק העונשין, נסיבותיו האישיות של הנאשם שאינן קשורות בביצוע העבירה, מוצאות ביטוי בעת קביעת עונשו.

46. בנסיבותיו האישיות, ובפרט לנוכח היותו נעדר עבר פלילי ומדובר בעבירה ראשונה. עם זאת, משקלן של נסיבות אלה אינו מכריע, ויש לבחון את כלל השיקולים הרלוונטיים.

47. יודגש, כי כבכל גזר דין, יש לבצע בחינה אינדיבידואלית של נסיבותיו הייחודיות של הנאשם,

שכן ענישה הוגנת מחייבת התאמה למקרה הקונקרטי ולאדם העומד לדין. ראה: ת"פ (מחוזי חי') 43073-11-13 **מדינת ישראל נ' סלים זובידאת** (נבו 14.9.2016).

48. בבואי לגזור את עונשו של הנאשם התחשבתי בנסיבות הבאות: הנאשם, נוהג משנת 1995, נעדר עבר פלילי ותעבורתי למרות וותק נהיגתו הארוך כ-30 שנה וזאת אשקול לזכותו, הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה לקח אחריות וחסך זמן שיפוטי יקר.

כתב האישום תוקן באופן מהותי מנהיגה רשלנית לנהיגה חסרת זהירות, רמת הסטייה מסטנדרט ההתנהגות המצופה מנהג אינה ברף התחתון. רמת החבלות כפי שהוכחו מצויות ברף הנמוך. הזמן שחלף מעת ביצוע העבירה מעל שנתיים.

כל אלה, מביאים אותי למסקנה כפי שאף המאשימה טענה, כי יש למקם את הנאשם ברף הנמוך של מתחם הענישה.

סיוג הפסילה:

49. הנאשם טען כי אם תיקבע פסילה בפועל יש לסייגה כך שלא תחול על רכב משטרתי לצרכי עבודה.

50. מכיוון שהתאונה התרחשה בעת שהנאשם נהג ברכב משטרתי לא נראה לי כי ראוי לסייג את הפסילה כך שלא תחול על רכב משטרתי שכן יהא בכך כדי להעביר מסר שגוי לציבור הנהגים.

51. סיוג רישיון צריך להיות שמור למקרים שבהם התרחשה התאונה או שהעבירה בוצעה על כלי רכב אחר מזה שאליו מתבקש הסייג ובמקרה שבו רמת הסיכון מהנאשם נובע מכלי הרכב שבו בוצעה העבירה.

סוף דבר:

52. לאחר ששקלתי את כלל השיקולים ונוכח המסקנות המפורטות לעיל בהרחבה, הריני גוזר על הנאשם את העונשים, כדלקמן:

א. אני קובע כי עונשו של הנאשם יהיה 3 חודשי פסילה לפי הרף התחתון של מתחם הענישה.

עם זאת, לאור סמכותי כאמור בסעיף 36(א) ו-38 לפקודת התעבורה אני קובע כי האינטרס הציבורי בנהיגה הנאשם עולה על האינטרס הציבורי שבפסילתו. לענין זה אפנה לחוות הדעת ומכתבי ההמלצה של המפקדים הבכירים שצורפו לעיוני ואשר מדגישים את הצורך שיש לציבור בהמשך נהיגתו של הנאשם ממקום מגוריו (כיסרא סמיע) לתחנת קריית שמונה. וזאת על רקע האתגרים העומדים בפני המשטרה בימים אלה ובניהם העלייה המשמעותית במספר תיקי האלימות, האלימות במשפחה, התפרצויות ועל רקע המחסור החמור בכוח אדם במשטרה ותפקידו הייחודי של הנאשם במערך.

בשקלול כל האמור, מצאתי כי במקרה זה עונש הפסילה שהוטל יהיה כולו על תנאי, והתנאי הוא שבמשך 3 שנים לא יהיה הנאשם אחראי להתרחשות של תאונה שבה נחבל אדם חבלות של ממש.

ב. בנוסף אני מטיל על הנאשם, פסילה על תנאי של חודשיים למשך שנתיים, על כל עבירה מן התוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה.

ג. אני מטיל על הנאשם קנס כספי בסך 2000 ש"ח אשר ישולם על ידו תוך 90 יום מהיום.

ד. בנוסף מצאתי לחייב את הנאשם לשלם פיצוי לנפגע העבירה מר רום לויפר בסך של 4000 ש"ח, פיצוי זה ישולם ב-8 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 05.10.2025 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- מוקד שירות טלפוני ברשות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי בנצרת.

ניתן היום, כ"ד אב תשפ"ה, 18 אוגוסט 2025, בהיעדר הצדדים.